

## **Kavka** (řízené čtení /poslouchání)

Bedřich měl hlad, že by s ním mohl vysekávat díry do ledu.

A že by bylo do čeho sekat: už od rána šel bílou krajinou, ze všech stran zalehnutou šedivým obzorem. Mráz mu poštipal tváře napřed dočervena, pak doběla, a boty mu od podrážek studeně mokly. A teď ještě ten hlad.

**PAUZA, otázka:** [Dá se z tohoto úryvku poznat, v jakém ročním období se bude bajka odehrávat?...Podle čeho se to pozná, podle jakých slov?](#)

U cesty leželo pár klád, zarostlých kožíškem jinovatky. Bedřich si na ně ztěžka sedl a z kapsy vytáhl krajíc chleba: jen tak bez ubrousku, pomačkaný, suchý. Než se stačil zakousnout, seděla na bílé hroudě před ním kavka. Kdoví kde se tu vzala.

„Krá-ha-há,“ vylétlo jí ze zobáku. Mohlo to znamenat „to máme ale počasí“ stejně dobře jako „dej mi taky kousek“. Bedřich si nevybral ani jedno a mlčky se zakousl do chleba.

„Krá-kra-a-á,“ ozvala se zase kavka. Bedřich chtěl znovu nerozumět – když vtom jí zakrákalo v břiše stejně jako před chvílí Bedřichovi.

**PAUZA, otázka:** [Co myslíš, že Bedřich udělá? \(Rozdělí se s kavkou? Nebo ne?...Proč si to myslíš?\)](#)

„Tak dobře,“ povzdechl si a udrobil kavce kousek kůrky. Pak další a potom ještě jeden – a bylo po chlebu. Ne že by byli najedení, ale hlad se scvrkl na chlebovou kuličku.

„Krá,“ řekla kavka, zamávala křídly a zmizela, jako by ji spolkl mráz. Ale ještě než odlétla, vypadla jí zpod ocásku hromádka, přesně taková, jaká ptákům zpod ocásku padává.

**PAUZA, otázka:** [Co to asi je? ☺](#)

„No to je mi poděkování,“ zabručel si Bedřich a tu hromádku nakopl. Něco cinklo. Mrzne, až zvoní, pomyslel si a ještě jednou do šedivého kavčího bochánku kopl. Ozvalo se cinknutí a něco se blýsklo.

**PAUZA, otázka:** [Co by to mohlo být?](#)

Bedřich se sehnul a zkoprnl: z hromádky vykukoval prstýnek. Zlatý, s kamínkem červeným jako kapka krve na prvním sněhu.

**PAUZA, otázka:** [Co s ním Bedřich asi udělá?... Co bys s ním udělal/-la ty, kdybys byl/-la na Bedřichově místě?](#)

Bedřich ho otřel do kalhot a vyrazil dál. Zima mu najednou povadla na obyčejný mrazík, jaký v kapuci nosívali Mikuláši.

Za ten prsten si koupil chaloupku na stráni s kouskem pole, chlívkem a dvorkem. Na dvorku bylo vždycky aspoň trochu zrní pro ptáky: v létě, na jaře i v zimě. To se ví, hromádek tam po nich zbylo nepočítaně, ale prstýnek už nezazvonil v žádné z nich.

Ani obyčejný pouťový, z kočičího zlata.

Jiří Dvořák, Slepice a televize,

Baobab 2011, 2. vyd.

## **Další možné otázky a uvažování:**

[Kdo by mohl být Bedřich?](#)

[Víme, jak vypadá kavka? Chceme se o ní něco dozvědět?](#)

[Jak se prstýnek dostal tam, kde ho Bedřich našel?](#)

[Rozumíme, co je míněno tím, když se v textu říká: „hlad, že by s ním mohl vysekávat díry do ledu“ nebo „Zima mu najednou povadla na obyčejný mrazík“?](#)

[Skrývá se v tomhle povídání nějaká moudrost? Jak by mohla znít?](#)

Doposud jsem si myslela, že ptačí exkrementy jsou tekuté, budu se muset podívat, jak to je u kavek! Ale když autor píše „jaká ptákům zpod ocásku padává“, je mi to dost podezřelé.